

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobce: **V. J.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6 – Dejvice

proti

žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje,**
se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. června 2018, č. j. OD 439/18-2/67.1/18112/Li,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce napadl včas podanou žalobou rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje (dále jen „žalovaný“ nebo „správní orgán“) ze dne 4. 6. 2018, č. j. OD 439/18-2/67.1/18112/Li (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „orgán prvního stupně“) ze dne 9. 4.

2018, č. j. OD/18/11040/AZD (dále jen „rozhodnutí prvního stupně“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „silniční zákon“). Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 25. 3. 2020, č. j. 31 A 8/2018-33 žalobu jako nedůvodnou zamítl. Žalobce podal kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu, který rozhodl tak, že rozhodnutí zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Soud tedy sděluje, že nerozhoduje ve věci poprvé.

II. Žalobní argumentace

2. *Odložení věci.* Žalobce namítá, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Dle § 125f odst. 4 silničního zákona musí být splněna alespoň jedna zákonná podmínka, aby bylo možné zahájit řízení o správním deliktu.
3. *Postup v rozporu s § 79 silničního zákona.* V posuzované věci měřila rychlost městská policie, přitom nebylo prokázáno, že by městská policie tuto činnost vykonávala na místě určeném policií. Za těchto okolností je pak nutné hledět na rozhodnutí jako na nezákonné, neboť samotné měření bylo provedeno. Obecní policie totiž nebyla oprávněna měřit na silnici I/35 v obci Trutnov, neboť toto místo policie neurčila. Ve spise není podchyceno, že k měření na uvedeném místě dala policie souhlas.
4. *Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí.* Výrok rozhodnutí je dle názoru žalobce nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění dle § 77 starého zákona o přestupcích a § 93 odst. 1 písm. d) nového zákona o přestupcích.
5. *Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek.* Žalobce namítá, že výrok rozhodnutí není srozumitelný. Výrokem bylo konstatováno: *porušení § 10 odst. 3 silničního zákona odůvodňuje naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125f odst. 1 silničního zákona a že řidič se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 silničního zákona.* Žalobce se tedy uznává vinným z přestupku podle *dle § 125f odst. 1 silničního zákona a možná je uznáván vinným i z přestupku dle § 125f odst. 1 silničního zákona.*
6. *Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy.* Žalobce má za to, že nebyla splněna podmínka pro projednání přestupku dle d§ 125f odst. 2 písm. a) silničního zákona, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno a automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy (dále jako „automat“). Správní orgán se nezabýval tím, co je to automat a jaké znaky musí věc mít, aby se jednalo o automat.
7. *Sankce – nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení.* Žalobce dále namítá, že správní orgán nezohlednil § 44 nového zákona o přestupcích, dle kterého je možné rozhodnout o mimořádném snížení sankce. I pokud by správní orgán nedospěl k závěru, že je možné mimořádně snížit sankci, byl dle názoru žalobce povinen tuto možnost zvažovat.
8. *Absence zjištění formy zavinění řidiče.* Správní orgány netvrdily nic o tom, zda bylo jednání řidiče zaviněné. Správní orgány však netvrdily, neodůvodnily a neprokázaly, že by jednání řidiče dle 125f odst. 2 písm. b) silničního zákona bylo zaviněné, ať už ve formě úmyslné, či alespoň nedbalostní. Z toho důvodu nelze činit jednoznačný závěr, že jednání řidiče bylo zaviněné, a tedy že vykazuje znaky přestupku.

9. *Absence popisu protiprávního jednání – není odkaz na skutkovou podstatu slovně.* Žalobce namítá, že ve výroku rozhodnutí absentuje popis protiprávního jednání. Správní orgán sice konstatoval, jaká rychlost byla naměřena, avšak tuto nesubsumoval pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Žalobce s odkazem na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2017, č. j. 29 A 112/2015-33 namítá, že skutek tak není jednoznačně identifikován.
10. *Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou.* Řidič vozidla nebyl upozorněn, že v předmětném úseku, kde měl být spáchán přestupek, dochází k měření například pomocí speciální dopravní značky, kterou vlastně právní řád nezná. Na počátku a na konci obce není značka, že jsou vozidla fotografována, a to znamená porušení práva na ochranu osobních údajů, proto je důkaz fotografiemi nepřipustný, neboť je získán v rozporu správním řádem.
11. Žalobce navrhl zrušit jak rozhodnutí žalovaného, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, které mu předcházelo, a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný se ve svém vyjádření ze dne 13. 9. 2018 odkázal na žalobou napadené rozhodnutí ze dne 4. 6. 2018, č. j. OD 439/18-2/67.1/18112/Li a více se k žalobě podané u zdejšího soudu nevyjádřil. Žalobu navrhl v celém jejím rozsahu zamítnout.

IV. Jednání soudu

13. Žalovaný při nařízeném jednání předložil podobu webových stránek města Turnov ke dni spáchání přestupku a krajský soud tento důkaz provedl za účelem posouzení, zda byla veřejnost řádně informována o úsecích, kde měření rychlosti probíhá a zda zákonné požadavky § 24b odst. 2 zákona 553/1991 Sb., o obecní policii byly naplněny. Žalobce se po omluvě k jednání nedostavil a žalovaný navrhl žalobu zamítnout, přičemž nepožadoval náhradu nákladů řízení.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž v odpovědi na rozsudek Nejvyššího správního soudu věc projednal a nařídil jednání. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
15. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel od Městské policie Turnov oznámení o podezření ze spáchání přestupku v dopravě ze dne 14. 8. 2017. K přestupku došlo dne 10. 8. 2017, v 19:19 hodin, na pozemní komunikaci 1/35 v obci Turnov, směr centrum, v úseku 50°35'18,1999" N, 15°8'38,9650" E – 50°35'13,6250" N 15°8'41,5425" E GPS, při řízení uvedeného vozidla byla překročena nejvyšší dovolená rychlost stanovená dopravní značkou B 20a („nejvyšší dovolená rychlost“) na 80 km/h, kdy byla stacionárním úsekovým rychloměrem MUR-07, výrobní číslo MUR009/2013, používaným Městskou policií Turnov bez obsluhy, naměřena rychlost jízdy 89 km/h (a to po odečtení tolerance měřícího přístroje ± 3

km/h). Přílohou uvedeného oznámení městské policie byla fotodokumentace měřeného vozidla, na které je uveden měřicí přístroj, přesný čas měření, místo a délka měřeného úseku, změřená průměrná rychlost vozidla a nejvyšší povolená rychlost v měřeném úseku.

16. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do 60 dnů od přijetí oznámení nebo ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, dne 30. 1. 2018 přestupkovou věc dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), odložil. Následně vydal správní orgán I. stupně dne 30. 1. 2018 pod spisovou značkou: OD/17/22496, příkaz, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti tomuto byl žalobcem v zákonné lhůtě podán odpor, čímž byl příkaz zrušen a správní orgán I. stupně pokračoval v řízení oznámením o pokračujícím řízení po podaném odporu a vyrozuměním odvolatele o uplatnění práva účastníka řízení před vydáním rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jelikož tohoto práva nebylo využito, vydal správní orgán I. stupně dne 9. 4. 2018 rozhodnutí, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 10 odst. 3 citovaného zákona.
17. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 11. 4. 2018 odvolání, a to v plném rozsahu, nicméně odvolání postrádalo vymezení, v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo, kdy k doplnění nedošlo ani po výzvě správního orgánu I. stupně. Správní orgán II. stupně se ztotožnil s postupem správního orgánu I. stupně, který dle jeho názoru postupoval v souladu se zákonem o silničním provozu, přestupkovým zákonem i správním řádem. Žalovaný rozhodl o odvolání žalobou napadeným rozhodnutím dne 4. 6. 2018 tak, že je zamítl.
18. Žalobce v obsáhlé žalobě uplatnil celou řadu námitek, které formálně rozčlenil do 10 žalobních bodů. Krajský soud konstatuje, že neshledal žádnou z uplatněných námitek za odůvodněnou. Zároveň předesílá, že při jejich vypořádání sice bude respektovat členění na žalobní body zvolené žalobcem, nepovažuje však za účelné podrobně vyvracet jednotlivé námitky tím způsobem, že by výslovně reagoval na každý dílčí argument žalobce.
19. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu je sice povinností správních orgánů a soudů svá rozhodnutí řádně odůvodnit, tuto povinnost ale nelze interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Podstatné je, aby se vypořádaly se všemi základními námitkami účastníka řízení. Správní orgán či soud mohou na určité námitky reagovat také implicitně tím, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentují vlastní ucelený argumentační systém. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten nebo onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje jeho nepřezkoumatelnost. Opačný přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně u podání obsahujících zjevně absurdní námitky, k porušení zásady hospodárnosti řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 – 50, bod 21, a ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 36/2013 – 30, bod 41).

IV.1. Není odložení věci

20. V tomto žalobním bodu žalobce upozorňuje na to, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla a odvolává se přitom na podmínky stanovené v § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, kterými jsou nezahájení řízení o přestupku a odložení věci z důvodu, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, druhou podmínkou je zastavení řízení o přestupku z důvodu, že obviněnému z přestupku nebylo jeho spáchání prokázáno. Dle tvrzení žalobce nebylo správním orgánem žádné řízení zahájeno, a tedy nemohlo být ani zastaveno; nad to správní orgán věc neodložil, neboť ve spise není založeno žádné usnesení, ani jiný záznam o odložení věci, a to v žádném z případů správního deliktu. Žalobce proto považuje obě podmínky za nesplněné.
21. Krajský soud předně poznamenává, že předmětný přestupek se stal dne 10. 8. 2017, tj. zákon o silničním provozu byl aplikován ve znění účinném od 1. 7. 2017. Žalobcem zmiňované ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu je nyní obsaženo v odst. 5 a zní obdobně: *„Obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“*
22. Krajský soud ve správním spise ověřil, že pod písm. a) zmíněného ustanovení, tj. že správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, splněna byla. Usnesení o odložení věci včetně odůvodnění bylo vypracováno Městským úřadem Turnov dne 30. 1. 2018, tj. poté, kdy se nepodařilo na základě výzvy k podání vysvětlení ze dne 24. 10. 2017 zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě a založil ho do spisu. Došlo tedy k řádnému odložení předmětného přestupku.
23. Žalobce současně uvádí, že odložil-li správní orgán věc přestupku, byl povinen žalobce o tom vyrozumět na základě ustanovení § 66 odst. 4 „starého“ zákona o přestupcích. K tomuto musí krajský soud opět připomenout, že na dotýčný případ je nezbytné aplikovat právní úpravu účinnou od 1. 7. 2017, tedy zákon č. 250/2016 Sb. Dle jeho ustanovení § 76 odst. 3 se usnesení o odložení věci pouze poznamenává do spisu. Správní orgán o odložení věci vyrozumí osobu přímo postiženou spácháním přestupku, je-li mu známa. Práva osoby přímo postižené spácháním přestupku pak upravuje § 71 téhož zákona, dle něhož má tato osoba *„v řízení, k jehož zahájení nebo pokračování dala souhlas, právo na vyrozumění o zahájení řízení, právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, právo na poskytnutí informací o řízení potřebných ke zpětvzetí souhlasu, právo vyjádřit v řízení své stanovisko, právo nahlížet do spisu, právo účastnit se ústního jednání a být přítomna při všech úkonech v řízení, právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům a právo na oznámení rozhodnutí.“* Osoba přímo postižená spácháním přestupku je tedy osobou, jejíž práva nebo oprávněné zájmy byly přímo dotčeny jednáním, kterým byla naplněna skutková podstata přestupku. Práva nebo oprávněné zájmy v takovém případě tvoří objekt přestupku, který byl jeho spácháním postižen. Osobou přímo postiženou spácháním přestupku tak může být např. poškozený, pokud mu byla přestupkem způsobena škoda nebo jiná újma. Osobou přímo postiženou spácháním přestupku však není provozovatel vozidla, tj. v tomto

případě žalobce, a správní orgán proto nepochybil, pokud ji o odložení věci nevyrozuměl.

IV.2. Postup v rozporu s § 79a silničního zákona

24. Žalobce v tomto bodě namítá, že nebylo v posuzované věci prokázáno, zda městská policie měřila rychlost v místě určeném Policií České republiky. V jiném místě však rychlost měřit nesmí. V takovém případě považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť bylo samotné měření rychlosti provedeno v rozporu se zákonem. Vzhledem k absenci takového rozhodnutí ve správním spise žalobce tvrdí, že nedošlo k určení místa kvalifikovaným způsobem, neboť k takovému rozhodnutí je pověřen pouze ředitel krajského ředitelství nebo jím určený podřízený. Aby bylo oprávnění řádně prokázáno, žalobce navrhuje, aby byl proveden důkaz svědeckou výpovědí ředitele krajského ředitelství, čten organizační řád a příslušný rozkaz či pokyn.
25. Žalobní námitku krajský soud neshledal důvodnou. Podle §79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Součástí správního spisu je souhlas Policie České republiky, dopravní inspektorát územní odbor Semily ze dne 22. 12. 2016, č. j. KRLP-121907-1/ČJ-2016-181106-13, k úsekovému měření rychlosti vozidel stacionárními měřiči rychlosti pro období od 1. 1. do 31. 12. 2017 v obci Turnov, na silnici I/35, průjezd MÚK Kudrnáčovy hodiny ve směru od Prahy (Liberce) do centra. Soud má za to, že uvedená listina dostatečně prokazuje naplnění zákonné podmínky dle § 79a zákona o silničním provozu, proto žalobcem navržené důkazy neprovedl.

IV.3. Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

26. Rovněž nemůže být vyhověno námitce, že vadou výroku prvostupňového rozhodnutí je neuvedení formy zavinění jako jedné z jeho obligatorních náležitostí. Žalobce v tomto směru poukazoval na kontinuitu § 77 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, s § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky.
27. K tomu nutno připomenout, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla. Ke spáchání tohoto přestupkového jednání došlo dne 10. 8. 2017, tj. za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky pak stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku se uvede forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou. Pro odpověď na uvedenou námitku je však podstatnou speciální úprava obsažená v zákoně o silničním provozu. Jak původní právní úprava, tak právní úprava novelizovaná zákonem č. 183/2017 Sb., jež s účinností od 1. 7. 2017 doplnil do § 125f zákona o silničním provozu odst. 3, dle kterého se k odpovědnosti fyzických osob za přestupek podle odstavce 1 nevyžaduje zavinění, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a vyjadřují tak záměr zákonodárce zavinění neprokazovat. Daný přestupek provozovatele vozidla má v zákoně své místo pro případ, kdy není možno seznat řidiče vozidla, který konkrétní skutek spáchal, a současně existuje společenský zájem na dodržování zákona a jeho cíleném vymáhání,

což Ústavní soud aproboval jako přístup ústavně konformní (srov. nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16).

28. V tomto směru lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, č. j. 4 As 259/2018 – 36, v němž tento soud konstatoval, že „u trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění. V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti a jednu z okolností významných při rozhodování o výši sankce. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil námitku žalobce, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, když konstatoval, že odpovědnost provozovatele je objektivní.“

IV.4. Nesrozumitelný výrok – uznání viny za přestupek

29. Žalobce namítal i nesrozumitelnost výroku rozhodnutí, kterým bylo konstatováno, že se žalobce dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Takový výrok je dle názoru žalobce nejasný, jelikož je jako účastník označen pouze on, nicméně uznáván vinným je ze dvou přestupků. Jednak z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a jednak z přestupku dle § 125f odst. 1 citovaného zákona. Přitom jako pachatel přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu je označován „řidič“. Žalobce uvedl, že z rozhodnutí není zřejmé, zda ho správní orgán považoval za řidiče, či nikoliv. Zároveň upozornil na skutečnost, že došlo k vyslovení viny za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a není tak již možné vyslovit vinu za přestupek dle § 125f odst. 1 téhož zákona, neboť přestupek provozovatele vozidla je proti přestupku řidiče subsidiární. Žalobce dále uvedl, že vyslovení viny je možné pouze tehdy, jsou-li prokázány znaky skutkové podstaty, tj. subjekt, subjektivní stránka, objekt a objektivní stránka. To znamená, že správní orgán dle výroku rozhodnutí zjevně postavil najisto též subjekt přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu a tedy nemohl být za téže jednání trestán žalobce jako provozovatel vozidla. Výrok rozhodnutí žalobce označil jako nesrozumitelný a zmatečný, když správní orgán konstatuje, že došlo ke spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, a to ve výroku rozhodnutí, jímž je uznáván vinným žalobce. Takové rozhodnutí proto může být interpretováno tak, že se právě žalobce jako jediný ve výroku označený subjekt dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu. Dle žalobce je zřejmé, že adresáti rozhodnutí či třetí osoby budou za pachatele tohoto přestupku považovat právě jeho.
30. K tomu soud uvádí, že z výroku správního orgánu I. stupně je zcela zřejmé, kdo a jaké povinnosti měl porušit, tedy která konkrétní osoba, neboť z rozhodnutí vyplývá, že to byl provozovatel vozidla, který v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemní komunikaci tímto zákonem stanovená. Z výroku rozhodnutí je tak bez pochyby seznatelné, že v případě provozovatele vozidla došlo ke spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním

provozu porušením ustanovení § 10 téhož zákona, kdy je přesně popsáno, jaké povinnosti z jeho strany byly porušeny. Jednání provozovatele vozidla, tedy v tomto případě žalobce, je nezaměnitelné s jakýmkoli jiným jednáním a ve výroku rozhodnutí je také zcela najisto popsáno, jaké povinnosti nezjištěný řidič vozidla porušil. V tomto směru proto nebyl výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně shledán nesrozumitelným a už vůbec ne zmatečným. Proto je námitka nedůvodná.

31. IV.5. Nebylo měřeno automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy
32. Žalobce dále tvrdí, že nebyla splněna podmínka pro projednání protiprávního jednání jako přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť porušení pravidel silničního provozu nebylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, resp. správní orgán se nijak nezabýval tím, co to automat je, resp. jakými znaky se vyznačuje použitý rychloměr. Otázka, zda je použitý rychloměr automatem, je přitom zásadní, neboť se jedná o podmínku odpovědnosti za přestupek dle § 125 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. K tomu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2015, č. j. 9 As 12/2014 - 86, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 1. 2016, č. j. 47 A 22/2013 - 34, které se týkaly výkladu neurčitého právního pojmu. Rozhodnutí správního orgánu je dle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť z něj nelze seznat, na základě jakých skutečností dospěl správní orgán k závěru, že rychlost byla měřena automatem. K tomu poukazuje žalobce i na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 6. 2018, č. j. 29 A 6/2017 - 45. Rovněž žalobce připomíná, že k vyhodnocení výsledků měření došlo strážníkem městské policie, což dle jeho názoru představuje vodítko k tomu, že přístroj měření nebyl plně automatizovaný.
33. Předně je třeba říci, že dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu odpovídá provozovatel vozidla za přestupek dle odst. 1, pokud *„porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání.“*
34. Jak plyne z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, není třeba, aby pojem „automatizovaný technický prostředek“ byl v rozhodnutí správního orgánu podrobně interpretován, jelikož nejde o neurčitý právní pojem. *„Neurčité právní pojmy zahrnují jevy, nebo skutečnosti, které nelze úspěšně zcela přesně právně definovat; jejich obsah a rozsah se může měnit, často bývá podmíněn časem a místem aplikace normy. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se správní orgán musí zabývat konkrétní skutkovou podstatou, jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž sám musí alespoň rámcově obsah a význam užitého neurčitého pojmu objasnit, a to z toho hlediska, zda posuzovanou věc lze do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého pojmu zařadit. Zákonodárce užitím neurčitých pojmů dává orgánu aplikujícímu právní předpis prostor, aby posoudil, zda konkrétní situace patří do rozsahu neurčitého pojmu či nikoli. Současně však dbá na to, aby v zákoně byly uvedeny alespoň některé charakteristické znaky, popř. umožňuje tak učinit v prováděcím předpise“* (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 5 Afs 151/2004 - 73). Neurčitým právním pojmem je tedy například pojem „veřejný zájem“ či „důvody hodné zvláštního zřetele“. Ačkoliv pojem automatizovaný technický prostředek užívaný bez obsluhy není zákonem definován, jedná se o technický termín judikaturou již vícekrát vyložený, jenž je dostatečně srozumitelný již ze svého jazykového vyjádření

(srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2009, č. j. 7 As 43/2008 - 97, či ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 As 125/2018 - 46). Krajský soud tak má za nepochybné, že v konkrétním případě nebylo třeba, aby správní orgán I. stupně pojem „automatizovaný technický prostředek“ vykládal a nedošlo tak z jeho strany k pochybení.

35. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017-37 je *„jediným dělicím kritériem režim měření, kdy v případě automatického jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost. Naopak v případě manuálního výběru měřeného vozu a měření rychlosti provádí obsluha rychloměru.“* Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku odkazoval na stanovisko ministerstva dopravy sp. zn. 102/2013-160-OST/4, dle kterého *„jsou automatizované technické prostředky bez obsluhy technické prostředky trvale nainstalované, projektované a zabudované do určitého prostoru. Bez obsluhy znamená, že zařízení je spouštěno a uváděno do klidu automaticky, nebo dálkovým či manuálním způsobem, ale průběžná operativní obsluha na místě v konkrétním čase a zásah do výběru kontrolovaných vozidel jsou vyloučeny. Oznamování jednotlivých vozidel, jejichž řidiči maximální dovolenou rychlost překročili, tvoří nepřerušovanou řadu ve stanoveném čase. K uznání zařízení za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy nepostačí, že se bude jednat o přístroj stejné konstrukční a technologické vybavenosti jako pevně zabudovaný měřič ve stacionárním zařízení. Podmínkou je také skutečnost, že identita řidiče v daném okamžiku není zjištělná, to znamená, že na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič zjištěn.“*
36. V posuzované věci je na základě skutkového stavu věci zřejmé, že použitý rychloměr MUR-07, výrobní číslo MUR009/2013 je vzhledem ke splnění podmínek stanovených judikaturou Nejvyššího správního soudu automatizovaným technickým prostředkem. Rovněž z ověřovacího listu Českého metrologického ústavu ze dne 25. 7. 2017, č. 8012-OL-70297-17 plyne, že rychloměr je umístěn na silnici I/35, obec Turnov, směr centrum. Ke stejnému závěru pak lze dojít i na základě záznamu o měření č. 20170810-MUR009-4, který je součástí správního spisu. Vzhledem k tomu, že ze správního spisu ani tvrzení žalobce nelze usuzovat, že by měřicí přístroj byl kýmkoli obsluhován, nebo že by kontrolované vozidlo v tomto případě bylo zastavováno a zjišťována totožnost řidiče, tak má soud za prokázané, že měření bylo provedeno stacionárním rychloměrem, který lze považovat za automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích dle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Samotná skutečnost, že vyhodnocení výsledků měření bylo provedeno konkrétním strážníkem, není vzhledem k uvedenému nikterak relevantní. Tuto námitku tak soud shledal jako neopodstatněnou.

IV.6. Sankce – nepřihlídnutí k možnosti mimořádného snížení

37. Žalobce rovněž namítal, že v řízení nedošlo k zohlednění § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, ač k tomu v daném případě byly dle jeho názoru naplněny podmínky.
38. Zmíněné ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky stanoví, že je možné pokutu *„uložit v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně“*

přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.” K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, č. j. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncipoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň je však třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu.”

39. Žalobce v žalobě uvedl, že se v posuzované věci jedná o typický příklad, kdy je vhodné o mimořádném snížení sankce uvažovat, neboť přestupek nemá žádné následky, že nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, že proti ní nebylo zahájeno žádné další správní řízení pro obdobné porušení právních povinností a že jde o nezaviněné jednání, za které pouze nese objektivní odpovědnost. S takovým názorem však krajský soud nemůže souhlasit. Zmiňované okolnosti nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se totiž o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného shora citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobkyní uváděné okolnosti (včetně týkajících se její osoby) byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry. Citované ustanovení tedy na případ žalobce aplikováno být nemělo.

IV.7. Absence zjištění formy zavinění řidiče

40. Dle žalobce je rozhodnutí nezákonné i proto, že správní orgány neprokázaly a ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné. Zdůraznil, že provozovatele vozidla je však možné trestat pouze tehdy, bylo-li jednání nezjištěného řidiče zaviněné, neboť přestupek je ze své povahy zaviněné protiprávní jednání.
41. Ani s touto námitkou se krajský soud neztotožnil. Hmotněprávní podmínky vzniku odpovědnosti za přestupek provozovatele vozidla vymezuje ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. V prvním odstavci stanoví, že jde o odpovědnost za to, že provozovatel nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ve druhém odstavci však takto široce vymezenou skutkovou podstatu zužuje pouze na případy, kdy porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, kdy zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a kdy současně porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Dle odstavce 3 platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění. Ustanovení odstavce 5 má procesní povahu a stanoví subsidiaritu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vůči subjektivní přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Odstavec 6 pak stanoví liberační důvody, jejichž naplnění i v případě, že byla

naplněna skutková podstata přestupku popsaná v odstavci 1 a 2, brání postihu provozovatele vozidla pokutou definovanou v odstavci 4 tohoto ustanovení.

42. Z ustanovení § 125f zákona o silničním provozu je tedy zřejmé, že v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla se nezkoumá zavinění. V tomto smyslu je přitom nutné vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přestupku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přestupků, přičemž zavinění jako znak odpovědnosti za přestupek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v zákoně o odpovědnosti za přestupky). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu cíleně odkazuje jen na „znaky přestupku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty přestupku provozovatele vozidla nečiní ty znaky přestupku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přestupkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva. Ke zkoumání těchto znaků (tj. včetně žalobcem zmiňovaného zavinění řidiče vozidla) byl dán prostor v řízení o přestupku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o přestupku provozovatele vozidla.

IV.8. Absence popisu protiprávního jednání (není odkaz na skutkovou podstatu slovně)

43. Žalobce namítl i to, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentuje popis protiprávního jednání a že z výroku nelze seznat, v čem má protiprávní jednání spočívat, neboť je v něm toliko uvedeno, že nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, když nezjištěný řidič vozidla jel rychlostí 89 km/h. Z výroku dle jeho názoru není zřejmé, v čem mělo porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích spočívat.
44. Ani této námitce nemohl krajský soud přisvědčit. V projednávané věci správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl, že žalobce jako provozovatel motorového vozidla v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dále uvedl, že dne 10. 8. 2017 v 19:19 hodin nezjištěný řidič vozidla žalobce překročil nejvyšší povolenou rychlost, kdy v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost 80 km/h, jel rychlostí 89 km/h (po odečtení odchylky měření ± 3 km/h), čímž porušil ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak jednání naplňujícího znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.
45. Dle ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu se ve výrokové části uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1, ve výrokové části se dále uvede lhůta ke splnění ukládané povinnosti, popřípadě též jiné údaje potřebné k jejímu řádnému splnění a výrok o vyloučení odkladného účinku odvolání (§ 85 odst. 2). Z citovaného ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu je tedy zřejmé, že výrok rozhodnutí musí obsahovat právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Žalobce se zřejmě domnívá, že kromě příslušného odkazu na dané ustanovení musí být ve výroku dané ustanovení vždy přímo i citováno. Soud má však za to, že povinnost uvádět i přesné znění ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, přímo ve výroku rozhodnutí, ze zákona nevyplývá.

46. Lze konstatovat, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je uvedeno jednak ustanovení § 10 zákona o silničním provozu a zároveň je ve výroku uvedeno i ustanovení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, dle kterého je každý povinen při účasti na provozu na pozemních komunikacích řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Zároveň je uvedeno i ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, které stanoví, že fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší povolenou rychlost v obci o méně než 20 km/h nebo mimo obec o méně než 30 km/h.
47. Nutno tedy uzavřít, že z výroku rozhodnutí lze jednoznačně seznat, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož skutkovou podstatu naplnila porušením § 10 odst. 3 téhož zákona. Současně je ve výroku uvedeno zákonné ustanovení, které popisuje konkrétní přestupkové jednání a doplňuje ostatní ustanovení zákona obsažená ve výroku tak, že je dostatečně zřejmé, jakého konkrétního jednání se řidič (za jehož jednání nese odpovědnost provozovatel vozidla, tj. žalobce) dopustil. Žalobce tak nemohl mít žádné pochybnosti o právní kvalifikaci skutku, který mu je kladen za vinu.

IV.9. Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou

48. Žalobce namítl, že on, resp. řidič vozidla, vůbec nebyl upozorněn, že v předmětném úseku komunikace, ve kterém mělo dojít k údajnému protiprávnímu jednání, dochází k úsekovému měření vozidel. Namítl, že na počátku obce není dopravní značka a ani jakákoliv informace pro řidiče, že jsou i s vozidly fotografováni při vjezdu do obce a při odjezdu z obce v rámci úsekového měření rychlosti.
49. Nejprve krajský soud podotýká, že nesouhlasí se žalobcem v tom, že dopravní značka IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, slouží pouze k označení stacionárního měření rychlosti. Takový závěr nemá v uvedené vyhlášce ani v zákoně o silničním provozu žádnou oporu.
50. Dále soud konstatuje, že podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Zákonem č. 133/2011 Sb. byl z citovaného ustanovení vypuštěn odstavec 2, dle kterého původně mohla obecní policie měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „Měření rychlosti“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „Konec měření rychlosti“. Z citovaného ustanovení § 79a v účinném znění je zcela zřejmé, že měření rychlosti obecní policií není vázáno na označení úseku dopravní značkou. Ze samotné existence dopravních značek IP 31a „Měření rychlosti“ a IP 31b „Konec měření rychlosti“ nijak nevyplývá zákonná povinnost k označení úseků, kde probíhá měření rychlosti obecní policií.
51. Do správního spisu bylo založeno vyjádření Policie České republiky „Měření rychlosti vozidel Městskou policií Turnov v kalendářním roce 2017 - určení úseků pozemních

komunikací k provozování stacionárních měřičů rychlosti - úsekové měření” ze dne 22. 12. 2016, č. j. KRPL-121907-1/ČJ-2016-181106-13, ze kterého plynou informace o tom, na jakých úsecích pozemních komunikací, budou probíhat úseková měření rychlosti. Dle rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ve věci žalobce ze dne 21. 10. 2021, č. j. 9 As 89/2020-37 se krajský soud v nynějším řízení zabýval rovněž skutečností, zda byla informována veřejnost o místech, kde probíhají úseková měření ve smyslu § 24b odst. 2 zákona 553/1991 Sb., o obecní policii. Za tímto účelem provedl krajský soud při soudním jednání důkaz webovými stránkami, jež byly žalovaným předloženy v podobě k datu spáchání přestupku, tj. dne 10. 8. 2017. Z předložených listin je zřejmé, že ke dni spáchání přestupku byla veřejnost informována o úsecích, kde probíhá měření rychlosti ve městě Turnov, neboť informace o měřených úsecích byla v této podobě uveřejněna na webových stránkách od 5. 4. 2017 do dne 31. 3. 2019, tj. i v době inkriminovaného jednání. Krajský soud tak považuje splnění informační povinnosti dle výše zmíněného ustanovení za prokázané.

IV.10 Nesouhlas žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů žalobce a právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a návrh na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci

52. Žalobce, resp. jeho právní zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.
53. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoli s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Závěr a náklady řízení

54. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
55. O náhradě nákladů soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení neuplatnil a krajský soud si není vědom, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. ledna 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně